

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De studio contemplationis. Cap. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

Vtinam scaperem, & intelligerem, quanta, & quam inæstimabilis sit honestas, & pulchritudo animæ, quæ quasi filia Regis est circumdata vestitu deaurato! Tu potes, Altissime Deus, instruere me, & imprimere visceribus meis sensum diuitiarum interiorum, quibus adornas sponsam tuam. Imprime ergo, Domine misericordissime, sensum istum, & fac ut vigilem diebus, atque noctibus in studio celestium virtutum tuarum, & trahar decore domus tuæ. Et lætabor ego valdè super abundantiam dulcedinis tuæ, sicut qui superatis hostibus suis, inuenit spolia multa. Eroque fidelissimus præco misericordiarum: cantaboque mirabiles victorias tuas.

De studio contemplationis.

CAP. XV.

BEati sunt, Rex pacifice, serui tui, qui assistunt faciei tuæ, & remoti à strepitu negotiorum mundi contemplantur mirabilia tua. O quam iucundum, quam suaue, & quam desiderabile otium illud, in quo, silentibus passionibus, & imaginationibus, filia Sion, dulcissima sponsa

tua
sors
vald
dorr
in ca
aude
oper
or!
Dom
latib
surat
tuos
ro va
xis tu
gis d
mibi
stilli
enim
bonu
tio c
impe
verò
mine
pecta
mæ f
audit
man
à me
lium

tua requiescit in amplexu tuo ! Ibi fit cō-
sors nominis , & suauitatis tuæ decora
valde Sulamitis, quæ vnione castissima
dormit in sinu tuo. Væ mihi, qui tetendi
in campestribus tabernaculum meum, &
audeo loqui de vertice montis Sinai, quæ
operuit nebula, & caligo Sole splendidi-
or! Longissimè absum à consortio tuo,
Domine Altissime, qui posuisti tenebras
latibulum tuum. Ego non creui ad men-
suram grandium, qui vescuntur volup-
tuosè in lautissima mensa tua. Ego labo-
ro valde in tabernaculis Iacob Luctato-
ris tui; & suspiro ad portas Sion, quas ma-
gis dilexisti : si fortè post luctam dones
mihi benedictionem de rore cæli, cuius
stillicidia concupiuit anima mea. Opto
enim, Domine, vacare tibi, qui es summū
bonum, gaudium, & corona mea, in silē-
tio curarum, & creaturarum, quæ nimis
importunè sollicitant cor serui tui. Ego
verò dirigo orationem meam, ad te, Do-
mine, quasi sacrificium vespertinum, ex-
pectans tempus beneplaciti, & serenissi-
mæ faciei tuæ. Portio enim hæc non est
audita in Chanaan, neque visa est in The-
man: atque ideò non possum illam emere
à mercatoribus terræ. Priuilegium nobi-
lium est, qui non laborant in Aegypto,

ubi in hortorum morem aquæ Nili per fossas ducuntur irriguæ: sed eleuatis oculis in caelos tuos, opera digitorum tuorum, expectant pluuiam voluntariam, quæ descendit ex consilio æternæ voluntatis, & ex dulcedine infinitæ bonitatis tuæ. Hæc sit, oro, pars mea, sit potus, & esca mea, & pingue nutrimentum cordis mei.

De studio solitudinis.

CAP. XVI.

Illi sunt serui tui fideles, atque prudentes, Domine, qui aut semper, aut certis temporibus, fugiunt de medio Babylonis, ubi sunt strepitus, & rumores innumerabiles, ad solitudinem: ubi onagrorum more liberi, & solati à vinculis occasionum, & perturbationum, ingrediuntur ad pascua tua, & delectantur odore agri pleni tui. Benè est illis, quando fugiunt societatem peccatorum, & negotiatorum mundi, ne fortè inquinaentur; Fœlices sunt dum quærunt in tranquillitate solitudinis suauissimam societatem & conuersationem tuam. Certè licet deserta sint sterilia filijs huius sæculi, qui mollibus

vesti-

vesti
filijs
sima
defe
dine
fitas
com
nit
cord
scen
eoru
rum
Dor
aut
defic
te D
dita
lis se
uari
velle
eam
mea
Paci
syrj
tuis
spor
nem
ego
qua